

[Anne-Marie Meldgaard]

Realrenteafgiften har været, er og vil fortsat være et helt nødvendigt element i skattesystemet, og på den baggrund er Socialdemokratiet stemt for at afvise Fremskridtspartiets forslag.

Aagaard (KF):

Der hersker sikkert ikke tvivl om, at dette forslag fra Fremskridtspartiet om afskaffelse af realrenteafgiften vil have en vis sympati, ikke mindst da Fremskridtspartiet, som også ministeren var inde på, overhovedet ikke har forholdt sig til, hvordan en afskaffelse af realrenteafgiften skulle finansieres.

Lad mig med det samme slå fast, at Det Konservative Folkeparti ikke støtter dette forslag.

Vi står fast på en prioritering, som øverst har en lettelse af det alt for høje skattetryk på arbejdsindkomster.

Vi har også med stor tilfredshed noteret, at der i disse år foregår en øget personlig opsparring – herunder i høj grad pensionsopsparing – på trods af realrenteafgiften, men selvfølgelig sikkert i høj grad med baggrund i de fortsat meget fordelagtige skattebegünstigede ordninger, som findes på området, samt selvfølgelig også muligheden for fortsat at foretage pensionsopsparing uden realrenteafgift i såvel aktier som indeksobligationer.

Ligesom fru Anne-Marie Meldgaard kan jeg fuldt ud tilslutte mig ministerens udførlige gennemgang og gode argumenter for ikke at støtte dette forslag, og jeg vil understrege, at for Det Konservative Folkeparti er det helt afgørende, at vi fortsat ønsker at støtte regeringen i fastholdelsen af den økonomiske politik, som på en række områder har skabt fremragende resultater og – ikke mindst set i relation til dette forslag – sikret en lav inflation.

Jeg skal med disse bemærkninger afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Både skatteministeren og den konservative ordfører, hr. Aagaard, har påpeget, at forslaget efter deres mening havde en meget væsentlig mangel, nemlig at det manglede at beskrive finansieringen af forslaget.

Jeg kan godt forstå, at man fra både Venstres og konservativ side har tømmermænd i forhold til dette forslag, for da realrenteafgiften i

sin tid blev indført, ganske kort tid efter, at den borgerlige regering tiltrådte i 1982, var hovedargumentet, at det var en meget midlertidig afgift. Dengang indbragte den kun 7 mia. kr. Nu er vi oppe på næsten 20 mia. kr.

Men hvad er det, der er sket i de mellemliggende år? Der er sket det, at man bare har ladet den offentlige sektor vokse, så man nu ikke kan undvære pengene. Analysen er ganske enkelt, at alle de opgaver, som realrenteafgiften har finansieret i den mellemliggende periode, er de opgaver, som man må sige at den offentlige sektor ikke råd til i dag.

Præcis på samme måde som når vi på en lang række andre områder via EF-samarbejdet og via den stigende internationalisering bliver tvunget til at fjerne forskellige afgifter, har Fremskridtspartiet igen valgt at gå foran, at være på forkant med udviklingen, frem for at afvente en eller anden EF-dom og et hasteindkaldt Folketing, der lige pludselig, hu hej vilde dyr, skal til at finde ud af, hvad vi så gør. Vi foreslår så i form af et beslutningsforslag, at man laver en aftrapningsordning. Det er så op til de årlige finanslovforhandlinger at finde ud af, hvor hurtig den aftrapning skal være, og hvordan den skal finansieres.

Det kan ikke nytte noget at beskyldte Fremskridtspartiet for, at vi har problemer i denne sag. Problemet opstod, fordi man ikke fastholdt det, der var udgangspunktet, nemlig at det var en midlertidig skat. Som narkomanen er man nu oppe på – og er blevet afhængig af – at man skal have 20 mia. kr. skudt ind i den offentlige sektor om året, ellers opstår der abstinenser. Men så må man gøre det på den mest effektive måde, som man gør det, når man afvæner narkomaner, nemlig den hårde, kolde tyrker; det må man så gøre, også når vi skal have nogle af alle de skatter og afgifter fjernet, som den offentlige sektor helt uberettiget opkræver.

Peter Brixtofte (V):

Skatteministeren gør det også nemt for mig ved på så glimrende vis at argumentere imod forslaget.

Såfremt der skal indføres lettelser i beskatningen, er det, som skatteministeren siger, først og fremmest indkomstskatten, vi ønsker sænket. Vi ønsker lavere skatter på arbejdsindkomst, og det havde jeg egentlig også indtryk